

Η αγωνία του καθετηριαστή

Με μολυβδούχο ασήκωτη ποδιά στο χώρο μπαίνει
και η ψυχή του ανάστατη ψελλίζει προσευχή,
καθώς στο μισοσκόταδο τον καθετήρα παίρνει
και τονε σπρώχνει θαρρετά μέσα στην αορτή.

Τη μια του άκρη στ' ακροδάχτυλα "χαϊδεύει"
ενώ την άλλη άκρη στις στενώσεις οδηγεί,
με αδρεναλίνη μες στο αίμα του να πλέει
και στην καρδιά του να πυκνώνουν οι παλμοί.

Κι όταν βαλβίδα αορτική στην άκρη καθετήρα
την σπρώχνει με ακρίβεια στη στένωση να μπει,
με τεχνική περίτεχνη και περισσή την πείρα
ανοίγει δρόμο στη ροή μέσα στην αορτή.

Στα μόνιτορς διαγράφονται καμπύλες αγωνίας
και στην οθόνη η ματιά χάνεται σε σκιές,
το είναι του όλο ανάστατο παλεύει με μανία
σ' ένα πολέμου σκηνικό με απανωτές βολές.

Στην κάθε του την κίνηση κι ένας κόμπος ιδρώτα,
στην κάθε του την έγχυση φόβος μαρμαρυγής
που όταν τύχει, κρουταλεί θανατερά την πόρτα
και προκαλεί συναγερμό και πανικό μαζί.

Μα σαν τελειώσει ο "πόλεμος" και βγαίνει ιδρωμένος
νοιώθει ωσάν μικρός θεός που χάρισε πνοή
στον άρρωστο, που ήτανε με κίνδυνο ζωσμένος,
ζωή στα χρόνια δίνοντας όσον καιρό θα ζει.

Αριστογείτων Γ. Χαραλαμπίκης
Καρδιολόγος - Αντιστράτηγος ε.α.
Πρόεδρος Ελληνικής Εταιρείας Ιατρών Λογοτεχνών